

[Inger Gautier Schmit.]
 dræbt sit Barn og brændt det i Kakkelloven, og som fik en mindre Dom for Fødsel i Dølgemaal —, vakte det Sensation Landet over, og mange Penne sattes i den Anledning i Bevægelse. Man antog det dog for et hædeligt Misgreb af de ukyndige Nævninger. Aaret efter fandt atter en pure Frifindelse Sted af et Par Barneforældre efter ubetinget Tilstaaelse fra deres Side, og da Retsplejeloven paa den Tid var til Behandling i Rigsdagen, kom ogsaa denne Frifindelsesdom paa Tale. Hos enkelte Ordførere vakte den Forbavselse, Sorg og Harm, hos andre fremkaldte den Udtalelser om, at det var en falsk og farlig Lære, at de folkelige Dommere skulde have Ret til at sætte en folkelig Opfattelse i Lovens Sted, mens een Folketingsmand ikke kunde forstaa, at man vilde slutte sig til dette Forargelsens Kor, som har hylet over den Ulykke, der skete ved, at et Menneske frikendtes, som maaske ikke burde være frikendt. Indenfor Pressen raadede ganske den samme delte Opfattelse. Enkelte Blade mente, at denne Dom var som en Befrielse, idet der var afsagt en menneskelig smuk Dom uden Hensyn til Loven. Andre Blade kritiserede Afgørelsen. Forsvareren udtalte: Der vil ingen Skade ske samfundsmæssigt, hvis der i denne Sag bliver afsagt Frifindelsesdom, idet man derved vilde imødekomme den almindeligt herskende Medfølelse med de anklagede. Andre Jurister udtalte sig i stik modsat Retning.

Bedømmelsen af denne Forbrydelse, Folkets Samvittighed, som det her er kaldt, gav sig altsaa Udtryk paa højst forskellige Maader. 6 Aar er gaaet siden da, vi har jævnlig læst og hørt om Frikendelser i Barnemordssager, og samtidig — og det er det alvorlige — mener jeg, at Erfaringen peger i Retning af en Tiltagen af Fødsel i Dølgemaal og Barnemord; jeg har ikke kunnet fremskaffe en Statistik i saa Henseende, men naar en saadan maatte blive tilvejebragt, skal det nok vise sig, at dette er rigtigt. Frikendelserne, som er sket af Medfølelse med den anklagede Barnemoder, har indirekte virket tilskyndende paa andre Barnemødre med svag Karakter, i alle Tilfælde har de ikke virket advarende overfor disse, og dersom dette er Tilfældet, hvad jeg tror, kan jeg ikke kalde det et lødigt Udtryk for Folkestemningen, som Ministeren talte om; jeg vil snarere kalde det et skæbnsvangert Udtryk derfor. Noget reelt at holde mig til har jeg dog. Som

et Eksempel paa Udviklingen kan nævnes, at man en Dag i Sommerens Løb, Onsdag den 17. Juli, kunde finde følgende Annonce fra Politiet under de blandede Bekendtgørelser i de store Hovedstadsblade. Den stod indrykket paa samme selvfølgelig Maade, som naar man averterer om en undsluppen Bilist eller en bortløben Hund. Annoncens Ordlyd var følgende:

„Den 25. Juni fandtes Liget af et nyfødt Drengbarn i Latrinen, der udtømtes paa Renovationsanstalten i Dalslandsgade.“

Nedenunder:

„Den 23. Juni fandtes et nyfødt, formentlig fuldbaarent Barnelig paa Skraaringen ved St. Jørgens Sø. Liget var indpakket i graat Indpakkingspapir. I Pakken fandtes endvidere en Brosten.“

Nedenunder:

„Den 20. Juni fandtes i Havnen udfor Christiansholms Ø Liget af et nyfødt, fuldbaaret Pigebarn, der har aanded. Om Liget fandtes Resterne af en Avis.“

Og endelig:

„Den 9. Juni fandtes i Søen i Fælledparken Liget af et nyfødt Drengbarn indpakket i graat Papir, en gammel Sæk og en Tøjstrimmel. Mulige Oplysninger bedes tilstillet Københavns Opdagelsespoliti.“

Faa Dage efter oplystes af Politiet det femte Barnelig paa samme Maade. Ja, naar man læser saadanne Avertissementer i Aviserne, gør man sig jo sine Tanker, og mon man helt kan frigøre sig for den Tanke, at de mange Frifindelsesdomme ikke er helt uden Skyld, og at disse, selvfølgelig uden at have tilsigtet det, indirekte kan have paavirket den Udvikling til det værre, vil jeg kalde det, som her sikkert har fundet Sted? Hvad er det nemlig, man forveksler? Der tales om Samvittighedens Røst, der skal høres. Mon man ikke undertiden forveksler Samvittighedens Røst med en Overhumanitet, som er oppe i Tiden, en Blødsødenhed, der i alt for overvejende Grad dømmer ud fra Medlidenhed med Forbryderen, men som i sine Konsekvenser indirekte kan bidrage til at forøge Forbrydelsernes Antal og til at nivellere den officielle moralske Bedømmelse af denne Forbrydelse. Naar jeg derfor advarer imod at gaa alt for langt ned med Straffen for Barnemord, er det ikke af Haardhed overfor disse ulykkelige Kvinder — Barnefædrene hytter sig i Regelen nok —, men fordi jeg finder det i høj Grad paakrævet at dæmme op for den farlige Udvikling med Hensyn til Barnemord, som vi er Vidner til,